

[Aage Fogh.]

nerne, hvis naturlige opgave det er, igen i rimeligt omfang overtager udlånet af de penge, der skal investeres i byggeriet.

Disse betragtninger kan videreføres i forbindelse med landbruget. Jeg ved jo — og det ved alle — at vi nu gennem en år-række har udlånt ca. 100 mill. kr. af de såkaldte Marshallpenge til forbedring af landbrugsbygninger. Vi ved også, at dette langt fra har opfyldt det behov, der er for lån, og vi ved, at der derfor fra visse sider — også i denne sal — er interesse for at få rejst nye midler, ikke Marshallmidler, men statsmidler, til placering i det danske landbrug i form af lån, der skal tjene til forbedring af landbrugsbygninger, navnlig staldene.

Jeg for mit vedkommende forstår nu ikke rigtig den tanke, at man på et tidspunkt, da vitterligt kun en tredjedel af det danske landbrugs værdier er belånt, kan have den opfattelse, at det er staten, der skal skaffe penge hertil. Hvis visse mangler blev afhjulpet, ville dette vel kunne bewirke, at landbruget selv kunne skaffe disse penge uden statens hjælp.

Nu er det bekendt, at vi i en 2—3 år har haft siddende en kommission, der hedder realkreditkommissionen. Vi har gennemgået hele materialet og har fået en masse oplysninger frem, men er ikke egentlig nået til noget slutresultat af den simple grund, at vi ikke har kunnet komme videre, inden vi fik ændret den lovgivning, der omfatter pantsætning og tinglysning. Der sidder for øjeblikket en særlig kommission, som arbejder med en ændring af denne lovgivning, og jeg vil gerne benytte lejligheden til at spørge den højtærede justitsminister, hvordan den kommission egentlig er stillet i dag. Hvis kommissionen har fået at vide, at det er et arbejde, der haster, kunne man med rimelighed forlange, at den søgte at afslutte sit arbejde. Først når dette arbejde er afsluttet og der bliver mulighed for en ændring af tinglysnings- og pantsætningslovene for landbruget, først da kan realkreditkommissionen fortsætte sit arbejde. Efter min mening er det en forsømmelse fra vedkommende kommissions side, at den ikke allerede på nuværende tidspunkt har gjort sig færdig og derved gjort det muligt for realkreditkommissionen at kunne arbejde videre.

Det, det drejer sig om, hvis man får en orden på dette område, er, at der skulle kunne blive mulighed for, at de store værdier, op til ca. $\frac{1}{3}$ af landbrugets værdier, der er bundet i form af redskaber, maskiner og husdyr, skulle kunne tjene som sikkerhed, som pant for lån. Det kan de nemlig ikke i dag i praksis med den lovgivning, vi har, og det fører med sig, at landbruget ikke kan låne rimelige beløb mod pantsætning af sine egne værdier. Det forhold mener jeg vi bør ændre, og så bør vi sige til landbruget: når disse forhold er bragt i orden, må vi prøve at skabe det grundlag, der kan give de lån, som er nødvendige til forbedring navnlig af vore stalde. For det er det, det først og fremmest drejer sig om. Det erkendes fra alle sider, absolut fra alle sider, at det vil være en fin forretning både for landbruget og for nationen at anbringe de hundrede millioner kroner, der skal anvendes, til fremskaffelse af tilfredsstillende staldforhold inden for det danske landbrug. Jeg kan ikke godtage de udtalelser, der fremsættes om, at de nødvendige penge ikke kan fremskaffes. Når jeg ser, hvad der kan bygges i København, hvad pengeinstitutterne kan bygge i København — jeg tænker f. eks. på statsanstaltens ualmindelig smukke og tiltalende bygning, Bikubens mange smukke bygninger og på Kreditforeningen, der nu skal flyttes, de millioner og atter millioner, der her anbringes — siger jeg til mig selv: det må dog vistnok være muligt at lægge vore økonomiske dispositioner sådan til rette, at en vis part af de penge kommer vort hovederhverv til gode. Det er ude i landbruget, værdierne produceres. Der er ingen, der tør benægte, at det er det danske landbrug, der i dag frembringer og hjembringer størsteparten af den valuta, der kommer til landet. Det vil derfor være uklog politik, hvis ikke man lægger forholdene sådan til rette, at dette stærkt arbejdende erhverv kan få mulighed for på grundlag af sine egne panteværdier at skaffe de penge, der skal til for at holde produktionsapparatet i orden. Det vil samtidig give arbejde for mange andre erhverv. Derfor skal jeg rette den kraftigste henstilling til de ministre, under hvis område dette sorterer, om at fremme det arbejde, der er i gang først og fremmest i den kommission, der sidder